

נילי טל:

„נל עקרת בית יכולה לטפל בנדקומן אחד!“

לפני שבועיים שידרה הטלוויזיה את סירטה המרתק של נילי טל על הנרקומן אייל. הייתי בטוחה שכל עיתונאי בארץ יעוט על נילי כדי לראיין אותה בנושא. אבל עבר שבוע ואף עיתונאי לא שאל אותה את השאלות שרציתי עליהן תשובה. טילפנתי אל נילי ושאלתי איך הכירה את אייל וכיצד שיכנעה אותו להיחשף לפני כל העם.

רציתי לעשות סרט על נרקומן. פגשתי לפחות 200 מהם. אבל כל הזמן היה לי בראש שאני צריכה למצוא בחור בלונדיני, כחול עיניים ואינטליגנטי. היה חשוב לי להראות בסרט שזה באמת יכול לקרות לכל אחד מאיתנו ולא רק לאלה שנראים ככה. כשפגשתי את אייל, ידעתי שזה מה שאני רוצה. ברגע שביקשתי ממנו לשתף פעולה הוא אמר „אני הולך איתך עם הסוף“.

● **מתי זה הפסיק להיות סיפור עיתונאי והסבת להיות מעורבת אישית בעניין?**

כשהבנתי שהבחור זועק לעזרה ושאויל אני יכולה לעזור לו. נוצר בינינו קשר מסויים והבנתי שמה שהוא צריך זה שלא יעזבו אותו לבד. כשישב במחלקה הסגורה ישבתי על ידו 5-6 שעות ביום. כשיצא משם נשארתי צמודה אליו. לקחתי אותו איתי למיגרשהטנים כל יום לכמה שעות, סחבתי אותו איתי לגלוש בגלשנירוח וכשקיבלתי עבודה בסרט, לקחתי אותו איתי והוא התחיל לעבוד בסרט. לקחתי אותו איתי הביתה. במקום שיחות פסיכולוגיות העסקתי אותו כל הזמן. עכשיו הוא במושב. אשתו וכנו הצטרפו אליו והם חיים שם חיים נורמליים.

● **יש ביניכם קשרים היום?**

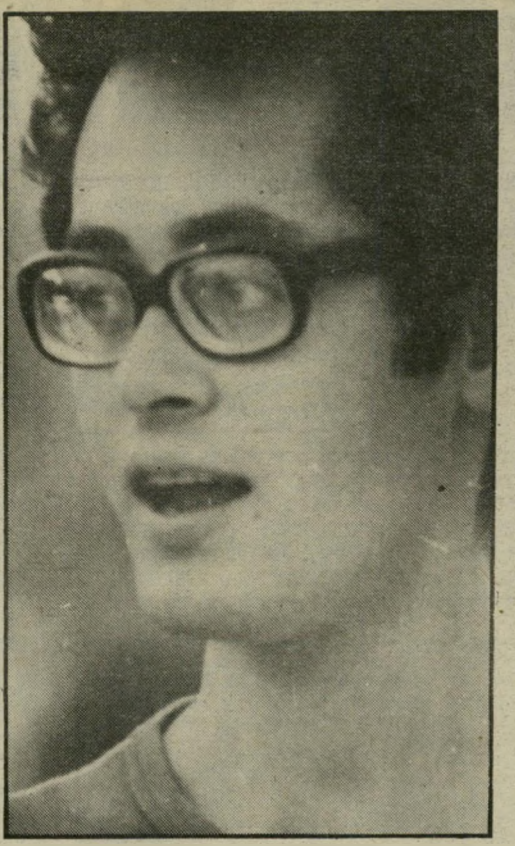
יש בעיקר קשר טלפוני, כי הוא גר בחוק. אני שומרת קשרים עם הוריו. הם מודים לי ואני מודה להם.

● **את חושבת שבגלל החשיפה הזאת לפני כל העם, היה לו יותר קל לעמוד ביסורי הגמילה?**

הוא בפירוש אמר את זה לפסיכיאטר שלו. הוא אמר „יש לי כתבה אחת בלבד בפני העם.“ אני בטוחה שזה עור מאוד.

● **הסקת איזה מסקנות אישיות לגבי גמילת נרקומנים?**

אני מאמינה שרובם רוצים להיגמל, אלא שאנחנו לא יודעים מספיק איך לעזור להם. אני מאמינה שאם כל עקרת בית צפון תליאכיתית היתה לוקחת על עצמה טיפול בנרקומן אחד, היו מתחילות לצרף ההצלחות.

משה רונן:

„אם החוק יתקבל זה יהיה רע לאנשים!“

חוק הסובייודיצה אוסר על עיתונאים לפרסם דבר על עניין התלוי ועומד בבית המישפט. באם יש בפירסום כדי להשפיע על מהלך המישפט או על תוצאותיו. עד היום חל הסובייודיצה מרגע הגשת כתב האישום. לפני כשבועיים הוגשה בפני הכנסת הצעת חוק לשיכלול הסובייודיצה. כלומר שהחוק יחול מרגע המעצר. שאלתי את המישפטן עיתונאי, חבר מערכת „ידועות אחרונות“ משה רונן. מדוע לפי דעתו מבקש מישרד המישפטים את השיכלול הזה.

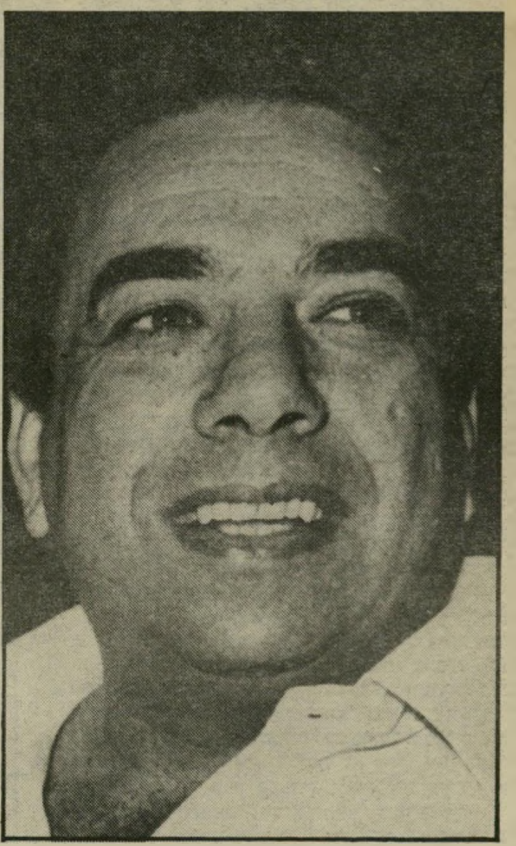
כנראה שההצעה באה כדי להגן על חשודים, למשל חשודי המחתרת היהודית, לפני שהוגש כתב האישום נגדם, או אפילו על אישי ציבור מסויימים. אבל לפי דעתך, במישרד המישפטים חשבו פחות מדי לפני שהביאו את הצעת החוק הזאת.

● **מדוע?**

החוק בשיכלולו, לא רק שאינו מגן על החשוד, אלא גם פוגע בו. אם יתקבל החוק, אני כעיתונאי אוכל לדווח לציבור מה אומרת המישטרה נגד החשוד, אבל יחול עליי איסור לפרסם את תגובתו של החשוד מחוץ לבית המישפט. אם אדם יואשם באונס, כל העולם ידע שהוא מואשם באונס, אבל אם הוא יבוא אליי וירצה לספר את גירסתו, אני אצטרך להגיד לו „סליחה, אבל אסור לי לפרסם את מה שאתה אומר.“ המישפט יכול להימשך ארבע שנים ובמשך כל הזמן הזה לא תהיה לנאשם זכות תגובה.

● **ומה זה יעשה לעיתונאים?**

חיים קלים מאוד. גם אם אני מפרסם רק את הגירסה של המישטרה — יש לי סיפור. אני לא אצטרך לחקור ולטרוח ולקבל את תגובת הנאשמים. אם החוק יתקבל זה יהיה רע לנאשמים, רע לעיתונות וטוב לעיתונאים.

אסף יגורי:

„רצח מחבלי האוטובוס — מעשה חולשה וכחדנות!“

רצח שני מחבלי האוטובוס ופירסום דו"ח זורע על האופן שבו נרצחו השניים, עורר את כולנו. חלקנו מזועזעים ומתביישים וחלק אחר של העם מבין וסולח. מה אומר על הפרשה איש שבילה את מרבית חייו בצד אחד של המיתרס (כוחות הביטחון וצה"ל) ותקופה מסויימת בצד השני של המיתרס. כשבנו בארץ אויב. את השאלה הזאת הפניתי לאל"מ (מיל) אסף יגורי.

כבדאדם כמעט קשה להעלות על הדעת דבר יותר נבוי מזה. רצח בכלל ובעיקר רצח של אנשים משוללי כוח הגנה עצמית זה מעשה של חולשה ופחדנות. מי שחזק לא צריך להוכיח את כוחו מול אנשים במצב כזה. מפני שאני מכיר את צה"ל ואת כוחות הביטחון, אני רואה את המעשה הזה כחריג תרתי משמע. צה"ל אינו פחדן ואין לו צורך להשתמש בכשיטות כאלה שהן חריגה מכל הנורמות שאני מכיר כאן.

● **האוימנם חריגה, האוימנם פעם ראשונה?**

ראיתי הרבה דברים בחיים שלי ולא עם כולם הסכמתי, אבל כשלוקחים קטע קטן ומאירים אותו בזרקור גדול, אז הפלצות שעולה מהסיפור הזה מקבלת חידוד בעוצמה חזקה מאוד וזה מפחיד. הפתעתי, אני מגלה כאן איים אנושיים שאינם חושכים כמוני.

● **כשישבת בשבי פחדת שיהרגו אותך?**

כל מי שנמצא בידי אויב, המחשבה שלא יחזור חי עולה בראשו מדי פעם. אלא שהוא תמיד יכול לקוות שכלל שמתרחקים מירת הקרב ובשטח נמצאים מפקדים בעלי סמכות ושליטה, סיכויי להישאר בחיים עולים. נקודה. עכשיו אני מבקש ממך לכתוב בעיתון, שאני לא על תקן של פרשן לאומי לנושא השבי, ואני שונא את העיתונאים שהרכיקו לי את התווית הזאת. זה חורה לי מאוד.

● **אם כך אני מתנצלת שפנית אליך.**

פנית בנימוס ובאדיבות ולכן ענית לי, אבל זה כל מה שיש לי להגיד על הנושא.